



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3461/2019
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Срзентић, адвокат из ..., против тужене „Eurobank“ а.д. Београд, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1098/18 од 23.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1098/18 од 23.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1098/18 од 23.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3055/17 од 31.01.2018. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се поништи, као незаконито, решење туженог од 04.11.2013. године којим је тужиле отказан уговор о раду од 01.02.2018. године, са анексом I од 31.07.2010. године, захтев да се обавезе тужени да тужилу врати на рад на послове које је обављала на дан доношења решења о отказу уговора о раду као и захтев тужиле за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију, из свих законом дозвољених разлога.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне поврее одредаба парничног поступка се ревизијом одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је била у радном односу код туженог на пословима благајника у експозитури у сектору пословне мреже, са местом

рада у У периоду од 24.10.2012. године до 07.06.2013. године, приликом исплате готовог новца на основу налога клијента, тужила је део новца свесно задржавала, односно клијентима исплаћивала износе мање од захтеваног, а након рекламације клијената задржане износе је накнадно уплаћивала на њихове рачуне, фалсификујући при том налоге за уплату тиме што је фиктивно потписивала клијенте или наводила трећа лица као платиоца и фиктивно их потписивала. Такве активности тужиле представљају превару предвиђену тачком 2. Управљања ризиком од преваре од 04.03.2010. године и повреду радне обавезе предвиђене чланом 46. став 1. тачка 5. Правилника о раду тужене (злоупотреба положаја и прекорачења овлашћења) што је чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду предвиђено као отказни разлог.

Пре доношења решења туженог о отказу уговора о раду, дисциплинска Комисија туженог је спровела поступак утврђивања одговорности тужиле за учињену повреду радне обавезе, о чему је сачинила записник 12.09.2013. године, а побијано решење је донето 04.11.2013. године и потписано од стране овлашћених лица туженог, у складу са Одлуком о преносу овлашћења за потписивање у име банке од 20.06.2013. године.

У својој писаној изјави од 20.08.2013. године тужила је признала да је поступала на наведени начин због тешке материјалне ситуације, а према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра од 14.04.2015. године била је способна за давање те изјаве и могла је да схвати њен значај. Пре доношења решења о отказу тужени је на прописан начин доставио тужилу упозорење о постојању разлога за отказ 20.09.2013. године, затражено је и мишљење синдиката, који се изјаснио 02.10.2013. године, а тужила је решење о отказу уговора о раду примила 02.12.2013. године.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су, након оцене да је побијано решење донето у законом прописаном року, применом материјалног права из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду правилно оценили да је решење о отказу уговора о раду законито, јер је тужила у периоду од 24.10.2012. године до 07.06.2013. године континуирано и својом кривицом злоупотребила положај и прекорачила овлашћења, што је као повреда радне обавезе утврђено чланом 46. став 1. тачка 5. Правилника о раду тужене и тужбени захтев за поништај решења одбили, као неоснован.

Неосновано у ревизији тужила понавља наводе које је истицала у току нижестепених поступака да је побијано решење о отказу уговора о раду донето након истека рока прописаног чланом 184. став 1. Закона о раду.

Чланом 184. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) је прописано да отказ уговора о раду из члана 179. тач. 1), 2), 3), 5) и 6) овог закона послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Чланом 48. Правилника о раду туженог од 27.07.2010. године прописано је да председник Извршног одбора туженог може до сазнања о повреди радне обавезе или непоштовању радне дисциплине да дође непосредним увидом или обавештењем од другог запосленог у Банци (став 1). Уколико председник Извршног одбора није непосредно сазнао за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине, постојање ове повреде или непоштовање радне дисциплине биће испитивано од стране дисциплинске комисије (став 2).

Постојање повреде радне обавезе тужиле испитивано је у дисциплинском поступку пред комисијом туженог у складу са Процедуром за извештавање о оперативним ризицима од 26.12.2011. године. По наведеној процедури туженог,

пријава клијента банке о пропустима у раду запосленог се пријављује експозитури банке, која о пријави обавештава руководиоца организационог дела ОРД –Сектор за оперативни ризик и Интерну ревизију. Дисциплинска комисија туженог на основу дописа Сектора унутрашње ревизије 30.08.2013. године је спровела поступак утврђивања и постојања повреде радне обавезе учињене од стране запосленог и након спроведеног поступка на записнику од 12.09.2013. године утврдила да је тужиља учинила повреду радне обавезе што је основ за доношење решења о отказу уговора о раду.

Супротно наводима ревизије, подношење приговора клијента на тужиљин рад није моменат сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, због чега рок за доношење побијаног решења не може да се рачуна од 12.06.2013. године. Приговор клијента је само индиција о могућој повреди радне обавезе, а у поступку провере навода из приговора је могуће утврдити релевантне чињенице и постојање повреде радне обавезе, што је учињено у поступку пред дисциплинском комисијом туженог сачињавањем записника 12.09.2013. године од када се рачуна субјективни рок за доношење решења о отказу. Поред тога, имајући у виду да је тужиља повреду радне обавезе чинила у продуженом трајању, објективни рок застарелости се рачуна од последње извршене радње која представља повреду, па је имајући у виду утврђену чињеницу да је последња противправна радња тужиље извршена 07.06.2013. године, решење о отказу уговора о раду је донето и у оквиру законом прописаног објективног рока за његово доношење.

Правилна је одлука о захтеву тужиље за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка, јер је донета правилном применом чланова 153. и 165. ЗПП према коначном успеху тужиље у спору.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић